

den Haag, 7 Nov. 1898.

Geachte Redactie!

Mag ik U beleefd verzoeken een rectificatie op te nemen betreffende een onbillijke beoordeeling voorkomende in het eerste artikel van n°. 19.

Dit artikel vangt aan met „De antivivisectionisten zijn weder aan het woord” en verder wordt hen daarin verweten, dat zij op onwaardige wijze tegen de geleerden te velde trekken.

Tot staving hiervan wordt een courantenverslag aangehaald van een rede door Ds. J. B. T. HUGENHOLTZ (abusievelijk Voorzitter van den Bond tot bestrijding der vivisectie genoemd) in 1892 gehouden.

Ik laat daar in hoever zulk een verslag volkomen betrouwbaar is; ik geef toe, dat misschien in het vuur van een rede woorden gezegd zijn, waar men zelf in kalmer oogenblikken spijt van heeft; maar ik eisch dat onze tegenwoordige beweging, waarop het artikel in n°. 19 doelt, beoordeeld worde naar de geschriften, die de tegenwoordige Bond tot bestrijding der vivisectie, eerst in het vorig jaar definitief geconstitueerd, heeft uitgegeven; en niet veroordeeld naar hetgeen volgens een courantenverslag zes jaar geleden ergens gezegd zou zijn.

Wie met een waarheidlievend oog de in het laatste jaar verschenen geschriften van onzer Bond leest, zal daarin wèl zien een afkeuring van de zaak, die wij uit moreel oogpunt ongeoorloofd achten en die door verscheidene autoriteiten uit wetenschappelijk oogpunt nutteloos en schadelijk is genoemd, maar geen schimpen op personen, die meenen de vivisectie in het belang der menschheid te moeten toepassen. Men kan zeggen dat onze strijd krachtig, maar niet dat hij onwaardig wordt gevoerd.

Ik vertrouw dat uwe Redactie, aldus nader ingelicht, niet langer een onverdiende blaam op den Bond tot bestrijding der vivisectie zal willen laten rusten en daarom deze opheldering zal willen plaatsen.

Hoogachtend,

F. L. ORTT.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — Een wonderdokter. Dicht bij Arendsee had voor eenigen tijd een jonge man van 25 jaren, die wegens een zenuwlijden de studie in de geneeskunde had moeten staken, in een dennenbosch een hol gegraven, dat, met takken en bladeren bedekt, hem tot woning diende. Zijn kleeding bestond uit een enkel hemd. Tot dezen jongen man was men van heinde en verre toegestroomd om raad bij ziekte te winnen. De overheid heeft daaraan een einde gemaakt door den wonderman in een zenuwlijders-gesticht te doen opnemen (*Berl. Aerzte Corresp.*). Deze stap der overheid moet wel zeer verkeerd zijn in de oogen van hen, die zoozeer overtuigd